

LUKÁCS SÁNDOR (1947) Budapest (Fotó: Dömölky Dániel)

LUKÁCS SÁNDOR

A tükrök mélyén

„Éber álom:
felelet nélkül átkelek
a tükrök mélyén heverő szobákon”
(Pilinszky János: Utószó)

Látom a homály falait,
ahogy átlépsz rajtuk a fénybe.
Félénken indulnál, felém, elvakít tested tündöklése –

Villámok szabdalta szélben, földúlt ormokon jártam.
El sem hiszem hogy itt vagy,
e tükrök mélyén heverő szobákban –

A szürke vizek kint felragyognak, megrázza testem gyógyító áram.
Nézlek szédülve, meghatottan,
a homály falának döntve hátam –

Ha elbukom, fölsegítesz,
a tükrök mélyén már vár az ágyunk.
De a füvek közt szögek lapulnak, ha legközelebb majd erre járunk –

A víz felett

A víz felett
szikrázó tér lebeg
és minden hajnal
a hullámok lépcsőfokán
tárja szét szárnyait előttem –
Ameddig a Nap uralkodik,
félíg hunyt pillákkal köszöntöm,
és nem gondolok arra,
hogyan valaha is
majd örökre elvakít –

KÖRÖSI PAPP KÁLMÁN, Szárnyalás, 2002; Találkozás, 2002 ►

Kikötő

„Aludnék vissza oda, látni ismét a sötétkék
üveghegyet, fekete-kék jégtengert, de hiába”

(Kodolányi Gyula: Sejtelmek VI.)

Holdbéli táj ez, ahol állsz.
A láva kihűlt salakmező.
Mintha egyszerre
taszítana és befogadna
egy földöntúli kikötő –
A vitorlák mint korallszobrok.
A jeges fákon porcelán rügyek.
Itt nem gyűjthatsz meg
a fagymenta földet
perzselő tüzet –
De megkönnyebbülsz,
mert ami az idők során
nap nap után eszedbe ötlött,
mintha megtöltené a sóval az alján
régóta kiszáradt tengeröblöt –
Közéjük lépnél, szólnál hozzájuk,
de végül csak néhány szavad marad.
Mintha végérvényesen fogva tartana
hideg fényével e kősvatag –
Igen, néhány szavad marad csak,
de bevésődnek vagy tovaszállnak –
És érdekes-e üzeni még
e holdfény üvegén csillogó
világnak –

